

***„Vždy sa usiluj udržať dušu tichú, pokojnú a pripravenú pre čas,
v ktorej bude chcieť v nej pôsobiť Pán.“***

Sv. Ignác z Loyoly

ODOLÁVAŤ ZNECHUTENIAM

Počas pobytu v Manréze zápasil Ignác so svojimi škrupuľami a pokušeniami vracáť sa ustavične k svojim minulým zlyháním, hriechom a slabostiam. Neustále zaoberanie sa negatívami svojho života ho niekedy dohnalo do ťažkých stavov znechutenia s pokušením vziať si život. Znechutenie, frustrácia a rezignácia je jedno z najnebezpečnejších pokušení duchovného života, ktorému musíme celkom vedome vzdorovať. Znechutenie niekedy vznikne nebadane. Keď napríklad od všetkého a od všetkých očakávame iba ideálne výkony, každú chybu berieme ako katastrofu, všetko posudzujeme s nespokojnosťou a kritikou, vtedy zažívame ustavičné sklamanie.

Pokušenie znechutenia niekedy príde v situáciách, keď sa naša dobrá vôľa pomôcť Božiemu dielu nepochopiteľne odmietne, alebo znehodnotí. Keď druhí nemajú záujem o našu prácu, nechápu ju, odmietajú ju. Okamžite príde myšlienka: To sa nevyplatí, to nemá zmysel. K tomu ako riešenie prichádza myšlienka izolovať sa od každého. Človek sa práve vo svojom znechutení sťahuje do zdanlivej ochrany uzavretosti, izolácie... chcieť si vystačiť sám so sebou, nekomunikovať, nepripustiť ďalšie zranenie.

Človek v znechutení nevidí správne ani seba, ani svoju životnú situáciu. Nerobí síce zlo, ale nerobí ani dobro, ktoré by mohol. Človek musí v takej situácii odtrhnúť svoj pohľad od seba a pozrieť sa do Božej tváre, musí sa postaviť pred Pána. S Bohom sa to vždy vyplatí, s Bohom máme vždy budúcnosť, s Bohom má všetko zmysel, aj kríž a utrpenie. Boh často začína konať práve vtedy, keď končia ľudské možnosti, keď prídeme na hranice svojich síl. Keď v niektorých ťažkých situáciách nevidíme žiadne východisko, to neznamená koniec všetkých možností. To môže byť len koniec našich možností, ale nie Božích.

Biblický text

„Keď došiel, sadol si pod borievku, žiadal si zomrieť a hovoril: «Teraz už dosť, Pane! Vezmi si môj život! Veď ja nie som lepší ako moji otcovia!» L'ahol si a usnul (pod borievkou). Vtom sa ho dotkol anjel a povedal mu: «Vezmi a jedz!» Pozrel sa, a hľa, pri hlave mal užiarený podpopolný pecník a krčah vody! Jedol teda, napil sa a opäť zaspal. Tu prišiel Pánov anjel druhý raz, dotkol sa ho a povedal: «Vstaň a jedz, lebo máš pred sebou dlhú cestu!» Vstal teda a jedol a posilnený týmto pokrmom išiel štyridsať dní a štyridsať nocí až k Božiemu vrchu Horeb. Tam vošiel do jaskyne a prenocoval v nej. Tu ho oslovil Pán a spýtal sa ho: «Čo tu robíš, Eliáš?»» (1 Kr 19, 1-18)

Prosba

Prosím o milosť dôsledne odolávať pokušeniu znechutenia a frustrácie.

Z Ignácovho života

„Tam som ostával sedem hodín v modlitbe na kolenách, vstával som vždy o polnoci a vykonával som aj iné už spomenuté cvičenia. Ale vo všetkom tomto nenachádzal som nijaký liek na svoje škrupule, ktoré ma už veľa mesiacov sužovali. Keď ma raz mimoriadne trápili, začal som sa modliť a s veľkou vrúcnosťou som hlasno volal k Bohu: „Pomôž mi, Pane, lebo nenachádzam nijaký liek u ľudí ani u nijakého stvorenia; keby som si bol istý, že ho niekde nájdem, nijaká obeta by mi nebola priveľká. Ukáž mi to sám, Pane, kde by som ho mohol nájsť. Keby som mal ísť hoci aj za psíkom, aby mi dal ten liek, urobím to!“ Keď som bol pohrúžený do takýchto myšlienok, často prichádzali na mňa pokušenia s veľkou prudkosťou, aby som sa hodil dolu veľkým otvorom, ktorý bol v mojej izbe práve vedľa miesta, na ktorom som sa modlieval. Uvedomil som si však, že by bolo hriechom zabiť sa, a preto som viac ráz volal: „Pane, nič neurobím, čo by ťa urazilo!“ Veľa ráz som opakoval tieto, ako aj predošlé slová.“ (*Rozhovory pútnika 23*)

Niekoľko otázok na reflexiu:

- Čo ma dokáže najviac znechutiť?
- Ako bojujem proti znechuteniu a frustrácii?
- Čo mi pomáha prijímať vlastné ohraničenia, limity a nedokonalosti druhých?

Záverečná modlitba:

Nech ťa nič neznepokojuje,
nech ťa nič neľaká,
všetko sa pomíňa, Boh sa nemení.
Trpezlivosť dosiahne všetko.
Kto má Boha, tomu nič nechýba.
Boh sám stačí.
(*Sv. Terézia od Ježiša*)